

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 246/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Romanom Foltínom, advokátom, Školská 3, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžfk/13/2020 z 25. novembra 2020 a proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/108/2018 z 31. júla 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžfk/13/2020 z 25. novembra 2020 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/108/2018 z 31. júla 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 11S/108/2018 z 31. júla 2019 zamietol správnu žalobu, ktorá smerovala proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorým tento správny orgán zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Nitra, pobočky Nové Zámky, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel v sume 4 800 eur na dani z pridanej hodnoty (DPH), tým, že mu neuznal nadmerný odpočet. Krajský súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu, základom ktorého je skutočnosť, že sťažovateľ si uplatnil nárok na odpočet DPH z prijatej dodávateľskej faktúry, ktorej predmetom bolo dodanie služby – podnájom motorových vozidiel. Predloženie

faktúr je však splnením len jednej z podmienok na uznanie odpočtu DPH. Daňový subjekt, ktorý žiada o uznanie odpočtu DPH, musí totiž preukázať reálne uskutočnenie obchodu. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nepreukázal reálne uskutočnenie ním deklarovaných obchodných transakcií, a z vykonaného dokazovania vyplýva, že deklarovanému dodávateľovi nemohla vzniknúť povinnosť odviesť DPH, nemohlo sťažovateľovi ani vzniknúť právo na odpočet DPH. Krajský súd sa vyjadril aj k procesným námietkam sťažovateľa, a to a) k námietke zaujatosti daňového kontrolóra, b) k žurnalizácii administratívneho spisu a c) k neupovedomeniu o výsluchu svedkov dožiadaným správcom dane a s tým spojenou nemožnosťou sťažovateľa klásť im otázky. K týmto uviedol:

a) Krajský súd vyhodnotil námietku zaujatosti daňového kontrolóra ako nedôvodnú, pretože pokiaľ sťažovateľ disponoval informáciami, že daňový kontrolór môže byť zaujatý, mohol vzniesť námietku zaujatosti v priebehu daňovej kontroly, nie po jej ukončení. Tvrdenia sťažovateľa o tom, že daňový kontrolór mohol byť zaujatý od počiatku daňovej kontroly, považoval krajský súd len za tvrdenia v rovine špekulácií, ktoré nemajú žiadnu oporu v administratívnom spise (bod 79 rozsudku krajského súdu).

b) Za nedôvodnú považoval aj námietku týkajúcu sa žurnalizácie spisu, ktorý bol sťažovateľovi predložený pri nahliadnutí, pretože bol toho názoru, že mu bol predložený kompletný spis (bod 81 rozsudku krajského súdu).

c) I keď sťažovateľ nebol upovedomený o výsluchu uvedených svedkov, táto skutočnosť nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Predvolaný svedok sa vyjadroval len všeobecne o fungovaní dopytovanej spoločnosti a k jej obchodnému majetku, pričom žiadnym spôsobom sa nevyjadroval ku vzťahom so sťažovateľom. Predvolaná svedkyňa sa vyjadrila k vozidlu, ktoré malo byť predmetom dodania služieb sťažovateľovi, a uviedla, komu bolo v rámci spoločnosti vozidlo zverené a kto ním mohol disponovať. Tiež nebolo obsahom jej výpovede vyjadrenie, ktoré by sa bezprostredne týkalo dodania služby žalobcovi. Krajský súd bol názoru, že na zistený skutkový stav by nemalo vplyv, ak by sa sťažovateľovi umožnilo klásť týmto svedkom otázky. Uvedený postup dožiadaného daňového úradu za daných okolností nemohol mať vplyv na zákonnosť vydaných rozhodnutí správnych orgánov (bod 76 rozsudku krajského súdu).

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť. Namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnym procesným postupom súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Svoje námietky smeroval jednak k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej týkajúcej sa odpočtu DPH, ale aj vo vzťahu k už uvedeným trom procesným pochybeniam.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 8Sžfk/13/2020 z 25. novembra 2020 kasačnú sťažnosť zamietol, stotožnil sa s názorom krajského súdu, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno pre preukázanie naplnenia podmienok na odpočet DPH. K procesným námietkam uviedol:

a) V prípade námietky súvisiacej s účasťou daňového kontrolóra na daňovej kontrole sa najvyšší súd stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ disponoval informáciami, že daňový kontrolór môže byť zaujatý, mohol využiť svoje právo vzniesť námietku zaujatosti už v priebehu daňovej kontroly, nie po jej ukončení. Tvrdenie, že daňový kontrolór

mohol byť zaujatý od počiatku, je len v rovine špekulácií a nemá oporu v administratívnom spise (bod 73 rozsudku najvyššieho súdu).

b) Vo vzťahu k námietke smerujúcej k tomu, že spis nebol žurnalizovaný, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ síce túto námietku odôvodňoval pochybnosťami o možnej manipulácii, keď tvrdil, že v spise chýbali jeho vyjadrenia a podania, avšak, o ktoré malo konkrétne ísť, nešpecifikoval, a tak nie je zrejmé, či by tieto vôbec mali význam pre posúdenie veci a či naozaj v spise absentovali. Uvedená námietka je podľa najvyššieho súdu len všeobecným tvrdením, na ktorého preukázanie sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné skutočnosti. Skutočnosť, že bol sťažovateľovi pri nahliadaní do administratívneho spisu predložený spis, ktorý obsahoval voľné listiny očíslované ceruzkou, samo osebe nenapovedá, že by malo ísť o nekompletný spis. Žurnalizácia spisu je tvorená samotným obsahom spisu, pričom najvyšší súd po prieskume spisu konštatoval, že tento nie je neúplný, nachádzajú sa v ňom listiny a dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali a podľa ktorých v konaní postupovali, a teda obsahuje všetky podklady, ktoré boli relevantné a mali vplyv na prejednávajúcu vec. V tomto smere ešte vo všeobecnosti zdôraznil, že pri posudzovaní úplnosti administratívneho spisu je potrebné prihliadať aj na preukázateľný hoci aj len potenciálny vplyv určitej absentujúcej listiny alebo iného podkladu na prejednávajúcu vec. Z námietky sťažovateľa však toto nebolo zrejmé a najvyšší súd v tomto smere nespozoroval pochybenie (bod 73 rozsudku najvyššieho súdu).

c) Obdobne vo vzťahu k námietke, že sťažovateľ nebol upovedomený o výsluchu konkrétnych svedkov a nemal možnosť klásť im otázky, sa najvyšší súd stotožnil s odôvodnením krajského súdu, že táto skutočnosť nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, keďže išlo o výpovede týkajúce sa najmä všeobecných skutočností o pôsobení spoločností, ktoré boli vlastníkami vozidiel, avšak nie skutočností týkajúcich sa vozidiel samotných a ich vzťahu k sťažovateľovi (bod 73 rozsudku najvyššieho súdu).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta:

a) daňovú kontrolu mal realizovať kontrolór, ktorý bol zaujatý; úkony daňového kontrolóra sa sťažovateľovi zdali zvláštne a neštandardné. Po jeho vylúčení z daňovej kontroly na jeho vlastný podnet sťažovateľovi nebolo oznámené, aké boli dôvody jeho vylúčenia, a ak tieto dôvody trvali aj počas jeho účasti na kontrole, toto konanie je nezákonné. Poukázal tiež na to, že tento kontrolór je väzobne stíhaný pre prijímanie úplatku. Uvedenými dôvodmi vylúčenia sa krajský súd ani najvyšší súd nezaoberali. Podľa sťažovateľa tu nejde o jeho právo vzniesť námietku zaujatosti, ale o skúmanie dôvodov zaujatosti daňového kontrolóra;

b) administratívny spis nebol správne žurnalizovaný a bolo s ním manipulované; sťažovateľ poukazuje na to, že spis bol na konci daňového konania v inom rozsahu ako administratívny spis, ktorý tvoril prílohu súdneho spisu. Uvádza, že administratívny spis mal pôvodne 196 príloh a spis, ktorý bol predložený súdu, mal iba 126 príloh s tým, že v ňom nie sú sťažovateľove návrhy, podania a námietky, ktoré elektronicky vždy zasielal daňovému úradu. Poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu R 66/1998, 2Sžo/7/2012 a 3Sžo/87/2013 (zrejme mal na mysli 3Sžf/87/2013, pozn.), ktoré sa týkajú vedenia administratívnych spisov;

c) počas administratívneho konania nedošlo k upovedomeniu sťažovateľa o výsluchu svedkov dožiadaným správcom dane; sťažovateľ uvádza, že súdy síce potvrdili, že sťažovateľ nebol o výsluchoch upovedomený, ale túto vadu neodstránili;

d) najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou sťažovateľa, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia a jeho rozhodnutie je arbitrárne. Sťažovateľ je názoru, že splnil všetky podmienky pre uplatnenie si odpočtu DPH, k čomu predložil všetky dôkazy v daňovom aj súdnom konaní.

7. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie náhrady trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

9. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

11. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohol sťažovateľ podať kasačnú sťažnosť (čo aj využil), o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu.

12. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu:

13. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Ústavný súd touto optikou posudzoval aj sťažovateľom označené zásahy do jeho základných práv a slobôd.

14. Ústavný súd vo všeobecnosti k sťažnostným námietkam uvádza, že ústavný súd nemôže pristupovať k ochrane základných práv a slobôd formalisticky, ale musí skúmať, či medzi namietaným pochybením súdu a tvrdým porušením základného práva a slobody existuje príčinná súvislosť. Inak povedané, skúma, či namietané procesné pochybenie mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Tiež zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu tejto príčinnej súvislosti musí uviesť sťažovateľ. Ústavný súd z úradnej povinnosti neskúma skutkový stav. Aj z toho dôvodu je v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde povinnosťou sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd dáva do pozornosti, že vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa sa uplatňuje tzv. kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré znamená, že sťažovateľ môže v ústavnej sťažnosti argumentovať len tým, čím argumentoval pred všeobecnými súdmi (porov. uznesenie sp. zn. II. ÚS 191/2015).

15. K zaujatosti vylúčeného kontrolóra ústavný súd uvádza, že pokiaľ sťažovateľ namieta, že nebol oboznámený o dôvodoch vylúčenia, hoci sa na ne dopytoval, dôvody vylúčenia sú upravené v § 60 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. *Zamestnanec príslušného orgánu je z daňového konania vylúčený, ak so zreteľom na jeho pomer k veci alebo k účastníkovi konania možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti.* Z uvedeného vyplýva, že daňový poriadok presne uvádza dôvody, ktoré vôbec prichádzajú do úvahy pre vylúčenie zamestnanca daňového úradu. Ďalej § 60 daňového poriadku upravuje aj postup správcu dane po oznámení skutočnosti odôvodňujúcich zaujatosť jeho zamestnanca, a to tak, že *zamestnanec príslušného orgánu, o ktorého nezaujatosti sú pochybnosti, môže do doby, keď bude rozhodnuté o tom, či je zaujatý, vykonať vo veci len nevyhnutné úkony.* Daňový poriadok tým eliminuje úkony osoby, u ktorej je obava, že je zaujatá. Daňový poriadok ale paušálne neustanovuje, že časť konania, na ktorej sa zúčastnil zaujatý zamestnanec, je automaticky nezákonná. Preto je relevantné skúmať, aké úkony vylúčený daňový kontrolór vykonal a či ide o úkony, ktoré vykonal mohol. Sťažovateľ však neuviedol, v akej fáze daňového konania došlo k vylúčeniu daňového kontrolóra, aké úkony vylúčený kontrolór dosiaľ vykonal a či môže existovať príčinná súvislosť medzi vykonanými úkonmi

a výsledkom daňovej kontroly vzhľadom na jeho zaujatosť. Sťažovateľ ostal v tomto ohľade pasívny, a to aj v rámci preskúmavania správnych rozhodnutí správnymi súdmi. Sťažovateľ síce uviedol, že má obavu, že daňový kontrolór mohol niektoré úkony vykonať ako zaujatý, avšak bez ich konkretizovania tak správnym súdom ani ústavnému súdu nedal dostatočný podklad pre posúdenie relevantnosti jeho námietok a najmä pre posúdenie príčinnej súvislosti namietaného pochybenia a výroku napadnutého rozhodnutia. Ak aj sťažovateľ poukazoval na väzobné stíhanie zamestnanca a predložil anonymizované tlačové správy, z ktorých tieto skutočnosti mali vyplývať, nemožno z týchto tvrdení a dôkazov dospieť k záveru, že vylúčený zamestnanec vykonal určitý úkon, ktorý mohol byť nosným podkladom rozhodnutia vydaného v neprospech sťažovateľa.

16. K námietke sťažovateľa, že administratívny spis nebol správne žurnalizovaný a bolo s ním manipulované, ústavný súd zopakuje, že medzi tvrdým zásahom a porušením základného práva a slobody musí byť príčinná súvislosť. Okolnosti tejto príčinnej súvislosti musí sťažovateľ tvrdiť a preukázať. Sťažovateľ však neuvádzal, a to ani v tomto konaní, ani v konaní pred správnymi súdmi, aké dokumenty mali chýbať v administratívnom spise, a ďalej ani to, ako mohla ich prípadná absencia v spise prispieť k vydaniu rozhodnutia v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ tým, že disponoval zoznamom príloh administratívneho spisu v daňovom konaní aj v konaní pred správnymi súdmi, mohol vykonať porovnanie jednotlivých listín v spise a poukázať na relevantné listiny, ktoré v spise predloženému súdu chýbali a boli spôsobilé mu privodiť priaznivé rozhodnutie.

17. Ústavný súd uvádza, že žurnalizáciu spisu nemožno vnímať izolovane ako samostatný dôvod pre zrušenie rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žurnalizácia spisu totiž primárne slúži na to, aby sa zabránilo manipulácii so spisom. Spochybenie žurnalizácie spisu a jeho úplnosti potom musí stáť na podklade konkrétnych tvrdení, na základe ktorých možno zistiť, ktorá konkrétna listina v spise chýba, s tým, že súd ďalej posúdi, či absencia tejto listiny v spise môže byť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím. Najvyšší súd sám konštatoval, že všetky listiny, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov, sú súčasťou spisu. Týmto ústavný súd nelegitimizuje prípadné nedostatky v administratívnom spise, avšak uvádza, že posudzovanie veci z pohľadu ústavnej konformnosti nemožno rozšíriť na akékoľvek formálne nedostatky, ktoré sa pritom nemohli prejaviť v arbitrárnom postupe súdov a v nimi vydaných rozhodnutiach. Námietka absencie určitých listín, ktoré sťažovateľ ani neidentifikoval z pohľadu ich vplyvu na rozhodnutie, je potom irelevantná. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd s námietkou sťažovateľa súvisiacou so žurnalizáciou administratívneho spisu vysporiadal jasne a zrozumiteľne. Tento záver je tiež v súlade s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (pozri aj II. ÚS 531/2020).

18. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentuje rozhodnutiami najvyššieho súdu (pozri bod 6 odôvodnenia tohto uznesenia), avšak vo vzťahu k nim je potrebné uviesť, že ani v týchto rozhodnutiach najvyšší súd nevníma nedostatky vo vedení spisu izolovane od toho, či tieto nedostatky môžu znamenať absenciu materiálneho podkladu pre rozhodnutie (2Sžo/7/2012). Skutkové okolnosti v posudzovaných sporoch neboli analogické sťažovateľovej situácii. V rozhodnutí sp. zn. R 66/1998 išlo o takú neúplnosť spisu, že správny súd nemohol rozhodnutie ani preskúmať, čo však nie je prípad sťažovateľa. V rozhodnutí sp. zn. 3Sžf/87/2013 krajský súd rozhodnutie správneho orgánu pre nedostatky v spise síce zrušil, pretože rozhodnutie správneho orgánu bolo nepreskúmateľné, avšak správny orgán sa bránil tým, že jeho administratívny spis

bol pripojený k inému konaniu toho istého účastníka vedenému na krajskom súde, predmetom ktorého bol prieskum rozhodnutia za iné zdaňovacie obdobie, na čo správny orgán vo svojom vyjadrení súd aj upozornil.

19. Vo vzťahu k námietke, že sťažovateľ nebol upovedomený o výsluchu konkrétnych svedkov a nemal možnosť klásť im otázky, ústavný súd považuje odôvodnenie najvyššieho súdu za dostatočné a správne, keď uvádza, že táto skutočnosť nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, keďže išlo o výpovede týkajúce sa najmä všeobecných skutočností o pôsobení spoločností, ktoré boli vlastníkami vozidiel, avšak nie skutočností týkajúcich sa vozidiel samotných. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ ani v tomto ohľade neuviedol, na aké skutočnosti by sa dopytoval a ktoré skutočnosti teda mohli byť rozhodné pre posúdenie veci v prospech sťažovateľa. Ústavný súd ani v tomto prípade nechce bagatelizovať procesný nedostatok, ktorý spočíval v tom, že sťažovateľ nebol o výsluchu svedkov dožiadaným daňovým úradom upovedomený. Avšak dáva do pozornosti, že v konaní o ústavnej sťažnosti je pozícia ústavného súdu odlišná. Jeho úlohou nie je posudzovať správnosť procesného postupu a hmotnoprávne posúdenie v celej jeho šírke, ale len z pohľadu, či malo namietané pochybenie určitú intenzitu, ktorá mohla vyústiť do porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, teda či má namietané porušenie ústavnoprávny rozmer.

20. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkou, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia a jeho rozhodnutie je arbitrárne, ústavný súd uvádza, že táto námietka sťažovateľa tiež nie je opodstatnená. Najvyšší súd sa s touto námietkou dostatočne vysporiadal a s rozhodnutím krajského súdu sa stotožnil. Rozhodnutie krajského súdu bolo podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže na jeho argumentáciu, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, čo najvyšší súd aj urobil. Navyše, ani v tomto prípade sťažovateľ neuviedol, ktorá konkrétna právna otázka mala byť posúdená arbitrárne, teda excesne a na aký argument najvyšší súd nezareagoval dostatočne (pozri I. ÚS 51/2020). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

22. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tomto návrhu sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu